

com tèbia la sang dels amants que en desfeia la crosta gelada.
Com inert el mur a les mans que el desmembraven.

La Idea era indiferent al crit
de joia i a la queixa,
a l'eufòria i a la inseguretat,
al desànim i a la gresca,
al concert del desconcert i a la confusió,
als temors i a les esperances,
a la ira i a la indignació
dels manifestants d'una i altra banda,
a l'averkonyiment i al desemparament
de la força de l'Estat, de la policia i de l'exèrcit.

Tota crònica era obsoleta en el seu transcurs,
tan impossible d'abastar com de jutjar el pretèrit,
tan preocupat a interpretar el seu esdevenir.

La història guarda silenci,
com la Idea,
de la seva vivència.

Només l'Art
pel fet de no prendre part,
de no donar la paraula,
de no impedir la confrontació,
no ignora de no conèixer
el sofriment de la Idea.

La Idea com si afirmés
el mur Invisible, com si d'una realitat formal es tractés,
conformava la constitució, la Rambla.
Espècies diverses de creences i gests confluïren en el passeig.
Ben altrament, a l'extrem,
emudiren el lloro argentí i la tulipa i el bram del brau
davant la xerrameca de la cosa pública.

Per això
el silenci
orgànic
de la Idea
refusava
les coses
de la república
apadrinades
per la virreina.

En el Palau de la Cultura,
només això: una Idea política en el Palau de la Cultura.

Sola la Idea sola en una època de masses autofàgiques
caient com un cisell
damunt Aquell que corporitzà la bellesa
amb la inaccessibilitat d'una comprensió immediata
a causa de la inversemblança del seu imaginari.

Car aquella revolta no anava a parar on s'havia pensat.
Deia el que desdeia:
el triomf de la ideologia sobre la història
o el cavall que no arriba.
O el piano que cau
o el fracàs de la cultura com a ideologia dins la història.

Sí, la capacitat de la cultura
afirmava una cosa així. Igualava la guillotina i el piano.
Vici i Virtut.
Tots els preceptes i preguntes li semblaven sobrers.
I xiuxiuejava: Tot és permès en la cultura.
El seu pes no pesava sinó en el buit,
no destruïa el so que no sonava
a fi d'evitar el sofriment de la Idea.
Que no matisés la sonsònia, que no continués vibrant la corda.

El piano imperial suspès.
El piano imperial braços en creu.
El piano imperial cara a la paret.
El piano imperial lligat de mans i peus.

Suspesa,
braços en creu,
cara a la paret,
lligada de mans i peus

la cultura, l'escultura, la pintura.

— “La sentim, m'entens?” —

— “Per l'amor de Déu!” —

El mur cobert amb un sac de gemecs.
La concupiscient guillotina ingràvida en la resurrecció de la pedra.
Car les paraules són pedres per a aquells.

Si era la cultura política que tan aviat adoptava
una forma o una altra forma a una banda o altra banda del mur,
es complaia amb la malaltia de la pròpia llibertat.
Aquest era el contrasentit.

El piano (la cultura)
colgat pel carbó (la indústria).
La cabra bàvara dissecada (la natura).
A la penombra, clavada a la paret la tela, (l'art)
la gavardina d'un soldat (l'Estat).

Havien deixat de témer sense tenir res de què no témer.